

til Jylland for at kjøbe de enkelte Heste, som fandtes der. Men hvad der er ubestrideligt, er, at saagodtsom ingen af de Halvblodsheste, som bleve tillagte i Jylland, ere bleve der, de ere udbandrede allefammen. Muligvis ere de solgte for meget billig Pris, men jeg tror, at de Hestehandlere, som have kjøbt dem, have været ret tilfredse, de have ganstke vist i Lydstland faaet en meget høi Pris for dem. Der var endog et stort Antal udmærkede Halvblodsheste, som bleve tillagte i Jylland efter Fuldblodsheste. Af dem skal jeg blot nævne een, „Casfayo“, der stod opstaldet i Aarhus. Jeg har kjendt Halvblodsheste efter „Casfayo“ i Snesetal, som have været udmærkede Officersheste. Den høitærede Minister vilde ikke anerkjende Rigtigheden af min Dom om den jydste Hest, navnlig om dens Baaben. Det er muligt, at min Dom om den jydste Hesteraces Led har været noget for streng. Derimod paaftaar jeg at have Ret i min Udtalelse om Koderne hos den jydste Hest; thi de ere af den Bestaffenhed, at Heste med saadanne Koder aldrig kunne blive kraftige Heste. Hvis den ærede Minister har Ret i den Paaftand, at Manglerne jærlig ere at søge i Forbenene, saa tror jeg, at naar vi lægge de to Ting sammen, komme vi til det Resultat, at Hestene ikke ere saa forferdelig gode. — Et æret Medlem ligeoverfor troede at kunne udtale, at Remontekommissionen opkjøbte ikke saa saa Heste i Jylland og søgte endog den jydste Hest fortrinnsvis til Remonterne. Jeg tror, at det ærede Medlem i saa Henseende er feil underrettet. Jeg veed idetmindste, at der i den Tid, jeg fungerede som Krigsminister, har foreligget Indberetning fra Remontekommissionen om, at den efter et 6 Ugers Ophold i Jylland ikke havde været istand til at faae opkjøbt mere end 11 Remonter, og at den een Gang havde været i 6 Dage paa to eller tre forskjellige Steder, uden at faae kjøbt mere end een Hest. Naar det ærede Medlem ansørte, at der ofte kom Hestehandlere til Jylland med sjællandske Heste for at sælge dem der til Remontekommissionen, saa tror jeg, at disse Hestehandlere, som komme overalt fra, ikke altid fra Sjælland men ogsaa Jyn, finde deres Afstatning der, fordi de følge Remontekommissionen, naar den holder Møde i Jylland, men jeg tvivler paa, at de som Unbefaling for Hestene angive for Remontekommissionen, at det er jydste Heste. Som jeg tidligere tillod mig at udtale, har jeg ikke stort Haab om, at mine Anstuelser skulle finde videre Anklang her i Thinget og endnu mindre i det andet Thing, men ifølge hele min Stilling til Hesteaavlen og ifølge den Interesse, som jeg altid har været for den, søler jeg mig forpligtet til at udtale min Anstuelse. At man med Løf vil modtage den høitærede Ministers Forslag om at stille større Midler til Raadighed til Uddeling af Præmier, derom tvivler jeg ikke, thi jo flere

Penge vi faae, jo flere Præmier kunne vi uddele, og jo flere kunne vi lykfsaliggjøre dermed; men jeg har det Haab, at den stadige Tilbagegang i Landets Hesteaavl dog omsider skal aabne Dørene paa Hesteopdrættene og paa Flertallet af Medlemmerne af Landboforeningerne, saaledes at de, om ikke ved Reageringens Paavirning, saa dog ifølge deres eget Initiativ, ville gribe til saadanne Foranstaltninger, som maa blive helbringende for Hesteaavlen. Jeg nævner i saa Henseende et ikke saa ganstke ringe Haab ved at høre, at Landboforeningerne i Sjællands Stift er i Begreb med at danne en Centralbestyrelse i Righed med den, som tidligere er dannet i Jylland, og naar en saadan Bestyrelse er kommen tilstede, haaber jeg da, at den skal søle sig opfordret til at gjøre et Skridt med Hensyn til Hesteaavlen, og at dette Skridt saa ikke vil komme til at ligne det, som i den sidste Tid er gjort af de forenede jydste Landboforeninger.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg kan ikke tilbageholde et Par Bemærkninger i Anledning af det, som den ærede sidste Taler nu fremkom med. Jeg vil nemlig overordentlig nødig have tillagt ham en Dom om Hingstefuelkommissionerne, som han ikke havde udtalt. Jeg er i dette Dieblit ikke istand til at anføre selve de Ord, der fremkom fra det ærede Medlem, men jeg erindrer, at han sagde, at under de nuværende Forhold blev Statens Brænde sat paa Hingste, som ikke vare værd at have som Tillægsdyr, og han udtalte som et fromt Ønske, at Præmierne maatte blive uddelte med større Alvor og Konsekvens. Dersom det nu er Tilfældet, at Hingstefuelkommissionerne sætte Statens Brænde paa Hingste, som ikke ere værdige til at være Tillægsdyr, og dersom Præmierne ikke blive uddelte med fuld Alvor, eller der ikke bliver viist nogen Konsekvens deri, kan jeg ikke anføre det for at være Andet end en temmelig haard Anke mod Kommissionerne. Det ærede Medlem tog vel det til Indtægt, at hans Forslag, som jeg havde sagt, ikke indeholdt noget Nyt; men jeg tilstaa, at de gamle Forslag for en væsentlig Del ere prøvede og med Hensyn til dem antager jeg, og jeg tror flere i Jylland, at Erfaringen har viist, at de ikke ere heldige, navnlig med Hensyn til Blanding med fremmede Racer. Det ærede Medlem mente, at naar Halvblodsdyr ikke kunde sælges, var det kun forsaavidt rigtigt, at der Ingen kom, som vilde kjøbe dem til Sjælland eller Jyn, men man førte dem ud af Landet. Nei, den Slags Heste vare komne i en saadan Misfærd, at naar man blot kunde se paa Dyret, at det var engelst Blod i det, var det saa godt som usælgeligt paa ethvert Marked til nogen rimelig Pris. Men Et skal jeg i Sandhedens Interesse indrømme det ærede Medlem, at stundom kjøbte vi saadanne Heste, og endskjøndt vi ikke kunde faae Noget for dem og ansaa dem for Kriffer, vare